

רחלי דור רפפורט

פיקולו

בני ציפר התקשר אלי. לא, לא, הוא התעקש, קחי את הנייד שלי, ותתקשרי אם תרצי לשאול משהו. כאילו מה, כאילו אני חשובה. הוא דיבר והרגשת את החיוך בקול שלו, לא חיוך של נבזות, אלא חיוך של חיבה. רוב השיחה שתקתי, היה רגע שהוא אמר הלו? הלו? אני כאן, אמרתי בקול לא שלי, חשבתי שאני כאן אבל בעצם הייתי במקום של כלום. בני ציפר דיבר אלי ואני הלכתי קדימה ואחורה, ונעמדתי, והוא עדיין דיבר, וצחק שאמרתי לו מילות מבוכה. בן זוגי מתבלבל בין בני ציפר לבני גנץ, סגן הרמטכ"ל. בני גנץ התקשר אלייך? הוא צועק לי מהמחשב, וואלה!

פעם הייתי קהל בפסטיבל שירי ילדים. אמא שלי התקשרה לכל הדודות והדודים להגיד להם שאני בטלוויזיה. ציפי שביט חייכה אלינו, לרגע, לפני שעלתה לשיר. ישבנו על מדרגות עץ, הריח והקור היו אלקטרוניים. הייתי בת עשר, וחברה שלי הופיעה בפסטיבל עם ילדת פלא. איך קראו לה, יש לי בראש איך היא נראתה, אבל אני לא מצליחה לזכור את שמה. ישבתי באולפני הרצליה וחייכתי למצלמה ענקית שזזה, כי אמא אמרה שרגע אחד אולי יראו גם אותי. אחרי השידור אמא התקשרה שוב לכולם. ראיתם, היא וידאה, ראיתם את הבת שלי. בחדר שלו, הבן שלי מנגן בגיטרה חשמלית וחולם שהוא מטאליקה. כל החדר שלו מלא בפוסטרים של מטאליקה, ומחר הוא יילך להופעה שלהם, ויעמוד במעגל של כסף או זהב. הם זקנים, אני מתגרה בו, הם יותר זקנים ממני. שְׁחָרְרִי, הוא אומר, וסוגר לי את הדלת. יום אחד הוא סגר לי את הדלת בפנים בדיוק כשהגעתי אליה. חלקיק קטן של אוויר עמד ביני ובין הדלת והרוח סטרה לי. כשהיה קטן, היה יונק וכולע את כולי, עכשיו הוא משחרר אותי, האוויר שנותר בינינו הוא האהבה.

כשהייתי חילת היה כתוב בחדר המבצעים, הדברים הגדולים באמת נעשים בחשאי. שכטר נהרג לאט, איש לא ידע איך טעו, קלר נגרר אחרי מכונית בלכנון, ועוזו נכנס בקו מתח גבוה. בשקט, הלכתי אחרי הארונות שלהם. בחדר שלי

בכיתי בחשאי, איש לא שמע. הדברים הגדולים המשיכו להיעשות. קראנו להם קו מז'ינו, וקראנו להם מבצעים מיוחדים, ופעם אחת טסו להביא יהודים מחוץ בסודן. אף אחד לא דיבר על זה, היתה הזנקה והיו רצים למטוסים. באפטר הייתי מציירת בפחם, ובשבתות בבסיס הייתי הולכת וסופרת חרקים ושיחים במדבר. היה גבר שאהבתי וחשבתי שננהל חיים בין פריז לתל אביב. הוא יקרא שירה צרפתית ונוזמן לערבי גאלה בינלאומיים. איש לא ידע כמה מרגלים יסתובבו בינינו. היה לו שפם שחור כמו להוא, האיש שלנו בדמשק. אני הייתי אמורה להיות אחרת לגמרי, לדבר בקול שקט ורך, ורק מלים חכמות שאיש לא יערער עליהן. בסוף הוא הוריד את השפם וידיו התנפחו מחדר כושר. השירה שהוא קרא התגלתה כשקר. יאללה, יאללה.

אני אוהבת את הקול של לאה גולדברג בקלטת השחוקה משימוש, מכורה שלי, ארץ נוי אביונה. בשיעור של אפרת מישורי שמענו הקלטה אינסטרומנטלית עם קולה של לאה, ולא ידעתי מה יפה יותר ממה. אחר כך, בכנס המחלקה לספרות, קראתי שירים שכתבתי. בין אלה ובין מכורה שלי לא היה דבר. חוץ ממני, כל הקהל ידע ושתק. כשהייתי קטנה נכנסתי לקרקס בחינם, דוד שלי היה אמרגן והביא קרקסים לארץ. היינו יושבים בשורה הראשונה, ריח חציר ושכבי עץ היה גודש את רצפת האוהל. הכרוז דיבר בשפות שלא הבנתי, אבל היה לו אף אדום והוא נצץ כל ההופעה. מיד בטריק הראשון היה הדוב החום משתין על השורה הראשונה ועלי, והקהל צחק. ראיתי את העיניים של הדוב, נראה היה לי שהוא מצטער. עוד מעט שוקעת השמש ואני מכינה ארוחה. הבת שלי מסתובבת בג'ינס ותחתונים שחייבים להיראות. הפנים שלה הם שלי וגם ההליכה, קשה לראות אותה כהיא ואותי כאני, אבל אני לומדת. יוסי בנאי אמר שיש תקופה אחת בשנה שהארץ מדויקת. זה קורה באביב יום אחד, בשעת בין ערביים, יש רגע אחד, שאז הוא אוהב את הארץ. אני חושבת שהרגע הזה הוא עכשיו. עכשיו הוא עבר.

בצ'ק־אין, בשדה התעופה, עמד טל ברודי. תוך שנייה הוא נעלם. לפני שלוש שנים, בחזרה מטוסקנה, ראיתי את לוני הרציקוביץ במחלקת עסקים. היתה אז תוכנית בכיף, קראו לה הרצועה והיה שם כלב שצעק, לוני, תמכור את מכבי! את הכ' של תמכור הוא ביטא כמו ח' לא כמו ק'. עברתי לידו במעבר וחייכתי מעבר לרצוני. בטיסה ישב לידי גבר איטלקי מבוגר ודיבר איטלקית. איזראל פיקולו פיקולו, הוא אמר. הוא ידע עלי יותר משהניח. הייתי עובדת סוציאלית ואנשים סיפרו לי דברים אימים. נשים נאנסו וגברים היכו, ילדים ותינוקות בכו, שלא אשאר אותם לבד. פעם נסעתי עם ילד לבקר את אבא שלו בכלא מעשיהו,

עמדנו בין השערים וחיכינו שהסוהרים יפתחו את השער הבא. שער נסגר ושער נפתח ובסוף הגיע אבא קטן ואבוד יותר מבנו. הייתי צריכה לחוס על שניהם אבל לא יכולתי. הצער נע מן האב אל הבן, וחזרה. המנהלת שלי אמרה שאנו צריכים לפעמים לבחור בין נבלה לבין טריפה. אני חשבתי על זה במושגים של חסד. בתקופת הפיגועים הייתי בביקור-בית ואמא אחת לְבָנָה, לך, תעלה על קו חמש, ותתפוצץ. יש דברים שעובדת סוציאלית מספרת רק לעצמה. בבדיון, כמו באמנות, הכל אפשרי. פעם כתבתי סיפור קצר על חיים צינוביץ, חשבתי שזה סיפור נכון אבל פחדתי שצינוביץ יכעס, ולא הלכתי עם זה הלאה. כתבתי גם על כלבה שחושבת כמו אשה, ועל זונה שמתנהגת כמו כלבה. אני מנסה לברוא עולם אחר, ובסוף נגררת אל עצמי. ככה קטנה אני. בני ציפר לא יודע כלום.